

מתוך דבריו של אריה מינטקביץ, יו"ר המועצה הציבורית לנושא תרומתם של ניצולי השואה למדינת ישראל

18 בינואר 2005

... נטלנו על עצמנו משימה אדירה, משימה קדושה – ללמוד, לחקור, לתעד ובסופו של יום לתת ביטוי הולם לתרומתם של שרידי השואה למדינת ישראל. אני מודה לכם שנתתם לי את הזכות לתרום למשימה חשובה זו.

... אנו מכירים היטב את הרקע לצמיחתה של המפלצת הנאצית, למדנו רבות על ההשמדה ותעשיית המוות. למדנו גם על שתיקת העולם שצפה מנגד ולא עשה דבר, ועל יחסו הפסיבי של הישוב לנוכח המתרחש על אדמת אירופה. הפרק שבא לאחר השואה, תרומתם של שרידי השואה לתקומת מדינת ישראל ובניינה לא תועד באותה הדרך. דבר זה מצריך טיפול דחוף, כל עוד שרידי השואה יכולים להעיד על פרק חשוב ומפואר זה. המלאכה הזו הינה קשה ומורכבת... ייתכן שרגשות אשמה מצד ה"ישוב" או אפילו הניצולים עצמם תרמו להדחקת הנושא הזה... קטנתי לדעת...

... ניצולי השואה שהתנדבו באלפיהם לשרת בצבא בשיעורים שעלו בהרבה על מספרם באוכלוסיה, לא זכו להכרה הראויה וחלקם בבנין הארץ נדחק לקרן זזית. בנימה אישית, אני יכול להזכיר שמבין 850 ילדי טהרן, שאני נמנה עליהם, נפלו 27 לוחמים ולחמות, ביניהם גיבור ישראל אחד – שיעור גבוה בהרבה מחלקנו באוכלוסיה. עד היום לא סופר חלקם של שרידי השואה במלחמת העצמאות. על כך שהיו למעלה מ 50 אחוזים מן הלוחמים וחלק ממגש הכסף עליו ניתנה לנו מדינת היהודים. יתרה מזאת, שרידי השואה ששרדו את התופת, השתלבו בחברה ללא כל טרוניה או דרישה לזכויות יתר, כפי שדרשו קבוצות עולים אחרות. תרומתם ניכרת בכל תחום.

לסיום, אומר אך זאת: נטלנו על עצמנו ללמוד, להזכיר ולהנציח תרומה חשובה וגדולה זו כחוב של כבוד שחבה החברה הישראלית לשרידים החיים איתנו. נעשה כמיטב יכולתנו לעמוד במשימה חשובה זו.

תודה רבה